

בענין אכילת קדשים קלים בעזרה

משה שווערד

1. רש"י מסכת חולין דף צ עמוד ב

שלמים - שהירך נאכל חולץ הגיד ומכבדו לאמה שבעזרה ואינו מצוה לשורפו משום נותר דכי כתיב שרפה בנותר בדבר הראויה לאכילה כתיב כדכתיב (ויקרא יט) יאכל והנותר ישרף וקשה לי ירך של שלמים למה נחתך בעזרה והלא נאכל בכל העיר ונראה בעיני דחטאת ואשם גרסינן שהן נאכלין בעזרה אי נמי משום חזה ושוק של כהנים והגיד בתוכו ורוב אכילתן ודירתן בעזרה ולשכותיהם ששם היו ישנים נקט נמי שלמים.

2. תוספות מסכת חולין דף צ עמוד ב

של שלמים מכבדו לאמה - פירש בקונטרס דגרסינן חטאת ואשם משום דשלמים נאכלים בכל העיר ומה טיבו בעזרה ונראה משום דשוק וחזה ניתן לכהנים ששם גיד הנשה שהשוק הוא ברגל ולא ביד כדתנן לקמן בהזרוע (דף קלד:) והם היו רגילין לאכול מתנותיהם בעזרה א"נ בשלמים של כהנים שכל קדשיהם היו רגילין לאכול בעזרה.

3. תוספות מסכת יומא דף כה עמוד א

אין ישיבה בעזרה - תימה דאמר בפ"ב דזבחים (דף טז.) ומה יושב שאוכל אם עבד חילל וכו' והיכי אכיל והא אין ישיבה בעזרה וי"ל שאוכל בקדשים קלים הנאכלין בכל העיר אי נמי אור"י בר אברהם דאף על גב דאין ישיבה בעזרה אלא למלכי בית דוד הנ"מ לדברים דלאו צורך עבודה אבל אכילה צורך עבודה היא דכתיב ואכלו אותם אשר כופר בהם שהכהנים אוכלים ובעלים מתכפרים מישראל שרי ואתי שפיר נמי הא דפריך בפרק שני דזבחים (דף יט:) גבי קידוש ידים ורגלים מן הכיור דפריך וליתיב מיתב אף על גב דבעזרה הוה צורך עבודה שרי אבל פייס דהכא לא חשיב צורך עבודה דאפשר בלא פייס אי נמי י"ל היינו טעמא דמותר לישב ולאכול קדשים דבאכילת קדשים כתיב בהו למשחה לגדולה כדרך שהמלכים אוכלין והיינו מיושב אבל אין לתרץ דמותר לאכול מיושב בלשכות הבנויות בחול ופתוחות לקודש שהן בעזרה לאכילת קדשי קדשים דהתורה ריבתה חצרות הרבה ולישב שם מותר כמו שאין חשוכין כעזרה להתחייב עליהם משום טומאה כדאיתא באיזהו מקומן (זבחים דף נו.) דהא בשמעתין משמע דלישב נמי הוי כעזרה עצמה ואסור לישב בה.

4. תוספות שבוועות דף יז/ב

ואין שוחטים שם קדשים קלים - וה"ה דאין אוכלין דגנים ועליות לא נתקדשו כדאמר בפרק כיצד צולין (פסחים דף פה:) ואלא נטק שחיטה משום דאכילה בעזרה לא שייכא בקדשים קלים:

5. מצפה איתן מסכת שבוועות דף יז עמוד ב

תוס' ד"ה ואין שוחטים שם קק"ל כו' אלא נקט שחיטה משום דאכילה בעזרה לא שייכא בקק"ל. דבריהם סתומים דאמאי לא שייכא אכילה בעזרה בקק"ל הא לא מצינו איסור אכילה בעזרה רק בחולין ולא בקדשים. ועוד ק"ל דבהדיא אמר לעיל (דף טו) אטו לחמי תודה בעזרה מי לא מתאכלי. וכ"מ בזבחים (דף פה ב ודף קד ב) ונראה דהתוס' דכאן ס"ל כמ"ש ביומא (דף כה) דבאכילת קדשים צריך להיות מיושב דוקא דבעי' למשחה לגדולה כדרך שהמלכים אוכלין. ולפ"ז אין לאכול קק"ל בעזרה דאין ישיבה בעזרה ודוקא קדשי קדשים נאכלין בעזרה דאי אפשר בלא"ה אבל קק"ל שנאכלין בכל העיר אפשר בלא"ה וכה"ג כתבו תוס' שם ע"ש. ולפ"ז א"ש כאן וגם ל"ק מדלעיל די"ל דס"ל דהא דאין ישיבה בעזרה א"א מדרבנן. וכן צ"ל בסוגיא דזבחים (דף סג א) ע"ש. אבל מה"ת ש"ד וסוגיא דלעיל מדאורייתא קאמר דמתאכלי. ומש"ה פריך שם דאמאי אמר דאינה מתקדשת משמע דיעבד. וכה"ג כתבו תוס' בסוכה (דף מ) ועי' תוס' חולין (דף נ):

6. משנה למלך על שחיטה פרק ב [ג]

כתבו התוס' בפרק התודה (דף פ') ד"ה וכי דאף דהכנסת חולין לעזרה לא נאסר אלא כשהוא דרך הקרבה מ"מ אכילת חולין בפני עצמם בעזרה אסור ודקדקו כן מאותה סוגיא דפ' הקומץ רבה (דף כ"א) דפריך תלמודא אכילת חולין פשיטא מאי בעו התם יע"ש. ונראה דדוקא חולין הוי גנאי לאכלם בעזרה אך קדשים אף שהם קלים דנאכלים בכל העיר מ"מ מותר לאכלם בעזרה. ויש קצת דמיון לזה מהא דקי"ל דאף דאיסור חב"ע היינו דוקא חולין גמורים אך כל שהוא קדש אף שהוא הקדש בדק הבית שרי כמו שהארכתי בזה (א"ה ונתבאר לעיל) ה"נ אף דאסור לאכול חב"ע היינו חולין גמורין אך כל שהוא קדש אף שהוא קדשים קלים מותר לאכלם בעזרה. שוב ראיתי הדבר מפורש בפ"ב דשבועות (דף ט"ו) דפריך תלמודא אטו לחמי תודה בעזרה מי לא מתאכלי ע"כ, הרי הדבר מפורש דלחמי תודה אף שהם קדשים קלים יכול לאכלם בעזרה. ונראה דאין חילוק בזה בין כהנים לישראלים דישראל נמי יכול לאכול קדשים קלים בעזרה. הן אמת שראיתי לרש"י ז"ל שם בשבועות שכתב וז"ל אטו לחמי תודה בעזרה מי לא מתאכלי אם רצו כהנים לאכול בקדשים מי מעכב עליהם ע"כ. ולא ידעתי אמאי נקט כהנים וליכא למימר דטעמא דנקט כהנים הוא משום דאין ישראל נכנס לעזרה כי אם לצורך שדין זה לא נאמר אלא בעזרת כהנים אבל בעזרת ישראל יכול ליכנס אף שלא לצורך וכדאיתא בפ"ק דכלים. סוף דבר שדברי רש"י ז"ל צריכים אצלי תלמוד. ועיין במ"ש התוס' פ"ב דשבועות (דף י"ז) ד"ה ואין דאכילה בעזרה לא שייכא בקדשים קלים יע"ש ודו"ק:

7. דובב מישרים חלק א סימן קיא

(ב) ועל דבר הערתך הנעימה בש"ס מנחות דף מ"ז [ע"ב] גבי שחט שני כבשים על ד' חלות דמושך שתיים מהן ומניפן והשאר נאכלות בפדיון ואוכל בעזרה כל הארבע [עיין שם מ"ח ע"א רש"י ד"ה ואי וד"ה ממילא], והקשית הא אכילת קדשים צריך להיות מיושב כמ"ש התוס' ביומא דף כ"ה [ע"א ד"ה אין] אף דאין ישיבה בעזרה מ"מ לצורך מצוה מותר עיין שם, א"כ איך יכול לאכול כל הד' חלות, אם יאכל אותם בעמידה לא יקיים מצות אכילה באותן הד' חלות שהן קדושין, ולאכול בישיבה אי אפשר משום הד' חלות שנפדו ואין ישיבה בעזרה עכ"ק. הנה בפשיטות נחא דהא בתוס' יומא הנ"ל כתבו דמשום הכי אוכל מיושב, משום דבאכילת קדשים כתיב למשחה לגדולה כדרך שהמלכים אוכלין [חולין קל"ב ע"ב] והיינו מיושב, וא"כ כיון דכל הא דבעינן שיאכל מיושב הוא משום למשחה לגדולה, וכבר כתבו התוס' בבכורות דף כ"ז [ע"א] ד"ה ואני דלא שייך למשחה לגדולה אלא בבשר ולא בפת, וא"כ לחמי עצרת שפיר היה מותר לאכול מעומד. ועפ"ז העיר חכם אחד ליישב קושית המשנה למלך פ"ב מהל' שחיטה ה"ג שהקשה על דברי התוס' בשבועות י"ז [ע"ב ד"ה ואין שוחטים] דאכילה בעזרה לא שייכא בקדשים קלים, וצ"ע מש"ס שבועות ט"ו [ע"א] דפריך הש"ס שם אטו לחמי תודה בעזרה מי לא מתאכלי. ולהנ"ל י"ל דבשר קדשים קלים שפיר כתבו התוס' דאין לאכול בעזרה משום דמצוה לאכול מיושב מטעם למשחה, וזה אי אפשר בעזרה משום דאין ישיבה בעזרה וכו'. אבל לחמי תודה דלא שייך בהם משום למשחה שפיר מותר לאכול בעזרה ומעומד. ועיין בתוס' חולין צ' [ע"ב] ד"ה של שלמים, דחזה ושוק, אי נמי שלמים של כהנים, היו רגילין לאכול בעזרה, וצע"ק ממתני' דשקלים פ"ז מ"ג בשר שנמצא בעזרה כו' וחתוכות חטאת, וברע"ב שם [ד"ה חתיכות] דאין אוכלין בעזרה אלא חטאות ואשמות, ולדברי התוס' הנ"ל ניחוש שמא הם מחזה ושוק ושלמי כהנים, ויהיה בעי עיבור צורה של שני ימים ולילה אחת כמו בנמצא בירושלם עי"ש [עיין שם ברע"ב ד"ה תעובר]. ובעיקר דברי התוס' שבועות הנ"ל דקדשים קלים אינם נאכלים בעזרה, נ"ל סמך קצת מש"ס נזיר מ"ה [ע"א] ר' יצחק אומר אינו צריך הרי הוא אומר ולקח את שער ראש נזרו ונתן על האש, מי שאינו מחוסר אלא לקיחה ונתינה יצא זה שמחוסר לקיחה והבאה ונתינה, ובתוס' שם בע"ב ד"ה ולא שהרי שלמים נאכלים בכל העיר ואם מגלח פתח אוהל מועד ודוד שלמים בעיר הרי מחוסר הבאה עי"ש, ואמאי מחוסר הבאה הלא יכול לאכול בעזרה, אלא ע"כ כהתוס' שבועות הנ"ל.

[ועפ"י דברי התוס' ביומא הנ"ל בתירוץ הראשון דיושב שאוכל לא משכחת רק בקדשים קלים הנאכלין בכל העיר, אבל בקדשי קדשים הנאכלין בעזרה לא הותרה ישיבה, ואף על גב דלמשחה לגדולה לא הוה רק בישיבה מ"מ לא הותרה ישיבה משום מצות למשחה עיין שם, אמרתי לפרש בפרשת קרה י"ח פסוק ח' ואני נתתי כו' לכל קדשי בני ישראל לך נתתם למשחה ולבניך לחק עולם, ובספר נועם מגדים דייק דלמה חלק את אהרן מבניו ולא כללם יחד לך ולבניך למשחה עיין שם. ולהנ"ל י"ל דבכל הקדשים היינו בקדשי קדשים לא שייך למשחה דהא אין ישיבה בעזרה, רק בקדשים קלים הנאכלין בכל העיר שפיר שייך למשחה דאפשר לאכול מיושב, וכל זה בשאר הכהנים, אבל בכהן גדול לפי מה דמבואר בתוס' סוטה דף מ' ע"ב [ד"ה והאמר] דכהן גדול יושב בעזרה שנאמר ועלי הכהן יושב על הכסא, שפיר היה יכול לקיים למשחה בכל הקדשים דהא היה אפשר לו לאכול גם קדשי קדשים בעזרה מיושב, ושפיר מדייק הקרא לכל קדשי בני ישראל היינו בכל הקדשים גם בקדשי קדשים לא משכחת למשחה רק לך אבל לא אצל בניך, כנ"ל].

ואמנם מה שישבתי קושיתך עפ"י ד' התוס' בבכורות עדיין צ"ע, כי בהגהות כוכב מיעקב מכ"ק אאמו"ר שר התורה זצ"ל [על ירושלמי תרומות פ"ה ה"א] העיר על התוס' שסותרים דבריהם מזבחים דף ע"ה [ע"ב ד"ה שביעית] שכתבו דמותר לחמץ תרומה משום דכתיב למשחה אלמא דס"ל דגם בפת שייך למשחה. וגם צ"ע מש"ס סוטה ט"ו [ע"א] ורשאין הכהנים ליתן לתוכו - לשיירי מנחה - יין ושמן ודבש, מ"ט אמר קרא למשחה לגדולה כדרך שהמלכים אוכלים. ועיין בשו"ת מהר"י ברונא סי' קכ"ב בשם [עיין שם שמביא זה בשם תוס'] מרדכי הארוך דהכהן בשעה שמקבל דמי פדיון הבן ישב, כדי שיקבל דרך גדולה יע"ש. וע"ש [בכוכב מיעקב] מה שהעיר מירושלמי דתרומות פ"ה [ה"א], ונסתר תירוצי הנ"ל [עי' לקמן ח"ג סי' מ"ג ד"ה ולכאורה].
אולם בלאו הכי מיושב קושיתך, דהא הטעם דנאכלין כל הד' חלות הוא משום דלרבי שחיטה מקדשת ואינו מכיר בהב' חלות שאינן מקודשות, וכיון דאינו מכירן כל הד' חלות הם בספק קדושה, ושפיר מותר לאכול מיושב משום דלצורך מצוה מותר לאכול מיושב כמבואר בתוס' יומא הנ"ל, וספק מצוה ג"כ חשיב לצורך. וכן העלה בשו"ת בית אפרים [יו"ד סי' ס"א ד"ה אחר הודיע] דספק חשיב צורך דמ"מ מחמת ספק מוכרח לקיים המצוה. ועיין במג"א סי' שכ"ג אות י"ב, ובספר תוספת שבת [ס"ק י"ג] הקשה עליו כמבואר במחצית השקל שם, אולם לפי דברינו דספק חשוב ג"כ לצורך שפיר ניהא יע"ש. ובאמת זה תלוי בב' תירוצי התוס' חולין דף פ"ד [ע"ב] ד"ה תקיעת שופר, דלת' הא' ספק איש ספק אשה לא חשיבי לצורך כלל ולפיכך אסור להוציא לצורך טומטום, ולת' הב' שפיר חשיב לצורך בכה"ג ואיסור הוצאה ליכא ורק איסור תקיעה איכא עי"ש.

בית אוצר - רב יוסף ענגיל

ורק בקדשי קדשים דאין נאכלין אלא בעזרה שפיר י"ל שאכלום מיושב ד"ל דמלות למשחה וגו' המחייבת לאכול מיושב דומה איסור ישיבה בעזרה ואם אינו דומה אזי אכלום שפיר מעומד כיון דא"א בעינן אחר וקיימו מלות למשחה בענינים אחרים שהיה אפשר להן כגון אכילה צללי וצחצוח כמבואר בכ"ד משא"כ בקק"ל דנאכלין לכתחלה בכל העיר אי"כ שפיר א"א לאוכלן בעזרה מפאת מ"מ"כ הנ"ל דאין שדומין איסור ישיבה בעזרה ללא לורך או שמכעלין מלות למשחה וגו' וכנ"ל והסינינו בבשר קק"ל משא"כ לחמי תורה לפמ"ש תוס' בטרוס (דף כ"ז ע"א) ד"ה ואחי דלא שייך למשחה לגדולה רק בבשר ע"ש אי"כ שפיר היו רשאים לאכול לחמי תורה בעזרה מעומד ושפיר קאמר בגמ' אטו לחמי תורה בעזרה לא מי לא מיתאכלי משא"כ התוס' שבוטות (דף י"ז ע"ב) דא"ל י"ל דאין אכשר קק"ל ושפיר כתבו דלא שייכא אכילה בעזרה בקק"ל ע"כ דברי התלמוד והם דברים מתקבלים לכאורה ונוף ההערה דאסור לאכול קק"ל בעזרה מיושב מפאת אין ישיבה בעזרה כו' וגם דאסור לאכול קדשים מעומד מפאת למשחה וגו' קן הוא במ"ס יומא (דף כ"ה ע"א) ד"ה אין ישיבה בעזרה וז"ל תימא דאמר בפ"ב דזבחים ומה יושב שאוכל כו' וי"ל שאוכל בקק"ל הנאכלים בכל העיר כו' אי"כ י"ל היינו טעמא דמותר לישב ולאכל קדשים דנאכלת קדשים כתיב בזה למשחה לגדולה כדרך שהמלכים אוכלין והיינו מיושב ע"כ וצוודאי כוונת התוס' לש"ס גיטין הנ"ל דאכילה מעומד מתעב כח האדם:

ואולם לקושטא דמלתא נלענ"ד דמותר לאכול קק"ל בעזרה

בר"ר קטא) אכילת קדשים. אמר לי תלמידי האבנך החו"צ מהר"י יוסף חיים דוד רייך כ"י מפה ליישב קושית המל"מ פ"ב משחיטה ע"ש תוס' שבוטות (דף י"ז ע"ב) ד"ה ואין דאכילה בעזרה לא שייכא בקדשים קלים והקשה מש"ס שבוטות (דף ט"ו ע"א) אטו לחמי תורה בעזרה מי לא מיתאכלי ע"ש ואמר תלמידי הנ"ל לתרץ דא"א לאכול קק"ל בעזרה דמ"מ א"א יאכלום שם מיושב הרי יעבור איסור ישיבה בעזרה דאין ישיבה בעזרה אלא למלכי צ"ד בלבד ואם יאכלום מעומד נמי הא מבוזר בגיטין (דף ע' ע"א) ג"ד מחיטין כמו של אדם אין זה אכילה דך מעומד כו' וא"כ כיון דמתיישב כמו של אדם אין זה אכילה דך גדולה ובקדשים הא בעי' למשחה לגדולה כדרך שהמלכים אוכלין

מן בקדש קדשים דאין נאכלין אלא בעזרה שפיר יל שאכלום מושב דיל דמלות למשחה וגי' המחיבה לאטל מושב דוחה חיסור ישיבה בעזרה ואם איתו דוחה חסור אכלום שפיר משומד כיון דאין בענין אחר וקיימו מלות למשחה בענינים אחרים שהיה אפשר להן כגון אכילה בגלי ופחדל כחבואר בכד משא"כ בקק"ל דמאכלין לכתחלה בכל העיר איך שפיר איה לאוכלן בעזרה משא"כ חמ"ג הכ"ל דאין שדחין חיסור ישיבה בעזרה ללא טרד או שמאכלין מלות למשחה וגו' וכנ"ל והמינה בבשר קק"ל משא"כ לחמי חדש לפת"ש חוס' בטורות (דף כ"ז ע"א) ד"ה ואין דלא שייך למשחה לנחלה רק בבשר ע"ש איך שפיר היו ראשין לאטל לחמי תורה בעזרה לאטל קאמר בנמי אמו לחמי תורה בעזרה לא מי מיתאכלי משא"כ החס' שביעות (דף י"ז ע"ב) הא"ל י"י דקאי אבשר קק"ל ושפיר כהנו דלא שייכא אכילה בעזרה בקק"ל ע"כ דברי החלחול וזהם דברים מהקבלים לכאורה ונוף ההפך דאסור לאטל קק"ל בעזרה מושב משא"כ אין ישיבה בעזרה סי' ונס דאסור לאטל קדשים משומד מופאת למשחה וגי' כן אלא בסוס' יומא (דף כ"ה ע"א) ד"ה אין ישיבה בעזרה ח"ל תימא דאמר בפ"ב דזבחים ומה יושב שאוכל סי' ו"ל שאוכל בקק"ל הנאכלים בכל העיר סי' איך ה"ט עפ"מא דמותר לישב ולאטל קדשים דבאכילה קדשים כתיב דה למשחה לנחלה כדרך שהמלכים אוכלין והיינו מושב מ"ל וכוונתו סינת הטעם גיטין הכ"ל דאכילה משומד מחמת כח האדם:

ואולם לקשטא דמלתא נלפנ"ד דמותר לאכול קק"ל בעזרה ומחא חמינה לה גמ' ערוכה בזבחים (דף פ"ט ע"ב) בשר קק"ל שינא לפני וריקת דמים ר' יוחנן אחר כשר ר"ל אחר פסול ר"י אחר כשר הואיל וסופן ללאת (אחרי הוריקה וההקדשה דקק"ל נאכלין בכל העיר) ר"ל אחר פסול עדיין לא הגיע ומתו ללאת (דעריין הוא לפני הוריקה ואכתי לא אישתרי באכילה) וסם בזבחים (דף ק"ד ע"ב) איתא בני ר"א יליא מהו שפועיל (לפסול) בפרים הגשרפין סי' (אם ילא מן העזרה לפני וריקת דמים) מחי קמיבעי ל"י (אחרי לפסול הרי סופן ללאת לשריפה) א"ר ירמי' בר אבה אליבא דחד עדיין לא הגיע ומתו ללאת (אליבא דר"ל הכ"ל הוא דקמיבעי ל"י) מי אמרי' ה"מ כשר קק"ל דאין סופו ללאת חובה (הא אפשר לאוכלו בעזרה) אבל הני (פרים הגשרפין) דסופן ללאת חובה (כמלותן לשריפה) לא א"ר לא שפא עב"ל הנד' וחבואר להדי' ובשר קק"ל אין סופו ללאת חובה וזי' בני אכיל ל"י בעזרה וא"ל דש"ס זבחים הכ"ל קאי אומן סדו מלכי בית דוד דאין לא ה"י סופו ללאת חובה דאפשר שיבוא ממלך ויאכלנו בעזרה מושב ד"א דיוקנה ע"ז חכמה ראויה שהנחתי בכלל קריח דמלות אכילה קדשים הוא כבעלים דיוקא וזה ודאי דוחק גדול לומר דר"ל דזבחים הכ"ל איירי רק בקק"ל של המלך עמלו בזמן שהיו מלכי ב"ד דהא סתמא קאמר וכמוכן]:

ואולם בירושלמי יומא פ"ז ה"ז איתא שם נמי איבעי' הכ"ל פרים הגשרפין מהו שיופסלו משום ילא ופשיט ליה מחר דר"ל בשר שלמים שינא ואח"כ נכנס ומרק עליו הדם כבר נפסל ובקרבן טרה שם ח"ל ולא סבירא ל"י לחלק דהכא חובה ללאת משא"כ בבשר קק"ל עב"ל והכ"ל י"ל דשפיר סבירא ליה נוף סבדת החילוק והכ"ל רק דירושלמי סבור בלאת דגם בשר קק"ל הסבדת לאוכלו חוק לעזרה משום הכ"ל ואין כאן חילוק וי"ל דירושלמי שם מוכח דגם בלחמי תורה פסיל ר"ל משום סופו ללאת וסם הרי אין נופו ללאת חובה וכדברי החלחול הכ"ל אמנם בלאת דברי חוס' בטורות הכ"ל דלמשחה לא שייך רק בבשר זבחים חוס' סיטה (דף ט"ז ע"א) ישר"ש דמבואר שם להדיא דגם מתנחות י"ט חוב למשחה וגי' ע"ש:

ועי' חוס' זבחים (דף ע"ה ע"ב) ד"ה שביעית דהכנו בפשיטות ד"ש בתרומה חוב למשחה ע"ש ואעפ"י שאין ההכרח בשר וא"כ י"ל דה"ט פ"ל לירושלמי דגם לחמי תורה הסבדת לאוכלו חוק לפניה ופליג אבסדת הש"ס שביעות הכ"ל דאמר אמו לחמי תורה בעזרה מי לא מיתאכלי וגם י"ל דש"ס דידן ארישגב קאי דאם אכלו בעזרה קיים מלות אכילה וחוב למשחה

איתו משבב ע' קונטרס ע' פנים לתורה אש"כ י"א וכן נאכלום מושב שפיר קיים מלות אכילה ואע"ג דעובר עבירה בישיבה דל"ס כאן דין מהב"ע דבקדשים בעי' סיטה לעכב ולא אחרי מהב"ע ובמקור ועוד דאפשר למלות בלי עבירה ע"י שיאכל חוק לעזרה ועוד דאכילה היא המלות והאכילה הרי איננה עבירה והשיטה מלחא אחרימי הוא ואין לה ענין לפסול האכילה וי"ט]:

דבר מלחמי עוד כפי' הר"ם פרה פ"ג מ"ה ש"י ח"ל חניא ביוספאח יעושאל בן פילאי שרף שהים (ב' פרות פשה) אחת כעבולי יום ואחת כמחורבי שחם ואחתה שגשגית כמחורבי שחם היו דנין עלי' אחר לסם מעשר נאכל לטבולי יום ותרומה נאכלת למחורבי שחם מעשר שנאכל לטבולי יום כל שכן שהוסיפו לו קדושה קדשי קדשים נאכלין לפנים מן הקלעים וקק"ל חוק מן הקלעים קק"ל הנאכלים חוק לקלעים כ"ש שהוסיפו לו קדושה כ"י פ"י מעשר שנאכל לטבולי יום כ"ש שהוסיפו לו קדושה אם החמירו לאוכלו כמחורבי שחם וכן קק"ל הנאכלים חוק לקלעים כ"ש שהוסיפו כ"ס קדושה אם החמירו לאכלן לפנים מן הקלעים סי' פכ"ל הר"ם ומבואר להדיא דאם אוכל קק"ל בעזרה אחרים מוסף בזה במעלתם ולא כמי ששלה ע"ד תלמודי הכ"ל לומר דהסבדת סיגרת במעלתם דאם אוכלם משומד הוא אין אוכלם דרך גדולה ואם אוכלם מושב וודאי דשוחט ג"כ במעלתם בזה עובר עבירה הישיבה עם קיום המלות יחד דנסי' דלא אחרי מהב"ע לפסול המלות וכנ"ל עכ"ל גרשון למלות חיות וודאי ה"א הוי עבירה הנעשית בשעת קיום המלות וחייבה יתר מלות הנעשית בלי עבירה עמה מהנעשית ועבירה עמה וא"כ תאמר ההוספתא דבאכול קק"ל בעזרה הוסיף בהם קדושה ודוחק לומר דההוספתא איירי בלחמי תורה ומירות דסתמא קאי וסהם קק"ל וודאי ה"ט בשר הרוב קק"ל הוא בשר דמלגד בשר אין עוד קק"ל רק לחמי תורה ומירות ועוד דכבר הובאת מש"ס שוטה (דף ט"ז) דגם בלחם בעי' למשחה סי' ועוד דאם אחר ההם כהוספתא עוד בשר רק דמיימינה ק"ק נאכלין ליום אחד וקק"ל ל"י ימים קק"ל הנאכלין ל"י ימים כ"ש שהוסיפו להן קדושה (אם אכלם ליום אחד) וזה ע"כ איירי בבשר קק"ל לחמי תורה ומירות א"ל נאכלין רק ליום אחד וא"כ מיוסבד דגם ברישא בבשר איירי דומיא דספרא וי"ט:

ודע' דבבב' יומא (דף כ"ה ע"א) ד"ה אין הכ"ל מוכח ק"ל דלא פשיטא ליה רק מילתא דאכילה קדשים בני מושב מופאת למשחה פשיט דבתיבולא ה"י הוא שכתב קן משא"כ ב' תירוצים הראשונים שם מוכח דלית ליה רק סבדת וז"ל ל"י תירוצים הראשונים דה"ל דלמשחה שייך רק בדבר שהוא שחם בגוף המאכל כגון אכילה ל"י שלוק ובחידל ולחת לחוט סבלין דה"י הוא דחשיב בחיוב דלמשחה בחולין (דף ק"ב ע"ב) זבחים (דף ע"ז ע"א) משא"כ ה"כא דנוף המאכל מושבא ורק האדם אוכלו משומד ומס' בזה כח האוכל אין בזה חסרון במאכל ושפיר תשוב נוף האכילה למשחה וי"ט לחלק עוד משום אחר ולומר דרק בדבר שחסרונו ניכר בשעת האכילה שאין נהנה מהאכילה הוא דלא חשיב למשחה משא"כ עמידה נהי דמחמת כח האדם עב"ז אין זה ניכר בשעת האכילה ורק אחר הוא שמרגיש החשות כח ולכן שפיר חשיבא האכילה למשחה [וע' בזה בדברים (דף פ' ע"ב) גבי יו"כ כתיב תפט את נפשותיכם מילתא דידע עיטי"א הסתא רחלה לא ידע עיטי"א הסתא סי']:

ועי' זבחים (דף ק"ח ע"ב) דאחא דתקן שם (דף ק"ב ע"ב) דבשלה היו קדשים קלים נאכלין בכל היום (בגל מקום שדוחין משם את שילה ויל"ף ליה הסם מקרא) אחר הסם בני ר' פפא עמוד ודאחא יושב וא"י דאחא מאי עב"ל בנמי ר"ל דאחא שפיק' של ר' פפא אי' בעי' באכילה קדשים מושב מופאת למשחה וממילא ראוי שפיר תני בישיבה אי' לא בעי' מושב וא"כ לאוכל גס משומד ולכן גס עמוד ודאחא בני להחשב מקום אכילה אמנם י"ל דפשיטא ליה דמשומד לא חשיב למשחה כ"י ואיבעי' רק אי' בקק"ל דהבעלים אוכלין אותו בעי' למשחה ע' רס"י בטורות (דף כ"ז ע"א) ד"ה אכל דמוכח דחוב למשחה שייך רק בכתן ובמ"א הארסתי בזה ואכתי וע"ל דמספקא ליה אי